

Charles Graeber

Soluția salvatoare

Imunoterapia și cursa pentru vindecarea cancerului

Traducere din limba engleză
de Ana Nicolai

Editura For You
București

*Pentru Diann Waterbury Graeber,
mama mea și supraviețuitoarea noastră*

Prefață

„Aveam impresia pe atunci, și încă o am, că în oameni ar trebui să existe un mecanism imunologic înnăscut pentru o apărare naturală împotriva cancerului.“

Lewis Thomas, 1982

Cancerul e viu. Este o celulă normală care a suferit mutații și s-a modificat, continuând să se modifice în corp. Din păcate, un medicament pentru cancer nu suferă mutații și nu se modifică.

El poate să otrăvească sau să înfometeze tumoarea pentru un timp, dar, indiferent care celule canceroase rămân, acestea vor continua să sufere mutații. O celulă este îndeajuns. Medicamentul dansează cu cancerul, însă cancerul dansează încontinuu.

Drept urmare, este improbabil ca acest tip de medicamente să vindece vreodată cu adevărat cancerul.

În corpul nostru se află, însă, celule ucigașe, cercetași și soldați, o rețea dinamică de celule, mai agilă decât orice cancer. Ea este sistemul nostru imunitar, un mecanism activ de apărare la fel de vechi ca viața.

Acest sistem se schimbă. Se adaptează. Învață, își amintește și reacționează la boli noi pas cu pas.

El e cel mai bun instrument al nostru în vindecarea cancerului.

Și am descoperit, în sfârșit, cum să-l descătușăm.

Iată soluția salvatoare!

Pacientul 101006 JDS

„Teoriile științifice [...] încep ca niște construcții imaginative. Ele încep, dacă vrei, ca niște povești, iar scopul episodului critic sau rectificator din raționamentul științific este tocmai acela de a afla dacă aceste povești sunt sau nu povești despre viața reală.“

Peter Medawar, *Pluto's Republic*

[*Republica lui Pluto*]

Povestea lui Jeff Schwartz începe în 2011, când cercetătorii descoperiseră unele dintre strângerile de mână secrete pe care cancerul le folosește pentru a ne păcăli celulele sistemului imunitar apărător. Tratamente recent inventate împiedicau acea strângere de mână și activau mecanismele de apărare din sânge. Aceste medicamente erau disponibile în cadrul studiilor clinice, însă nu toată lumea știa de ele.

Mulți medici oncologi nu erau la curent cu noile dezvoltări care puteau să salveze viața pacienților lor. Alții refuzau să

accepte că e posibil un astfel de progres important. Refuzul acela îi priva pe pacienții lor de opțiunea de a-l testa. Uneori, încă îi privează. De aceea Jeff Schwartz a fost bucuros să-și împărtășească povestea.

Jeff Schwartz știe că este unul dintre cei norocoși. Tatăl său a murit de cancer pulmonar în anii 1990, după încercări tot mai neplăcute de a-l învinge – obișnuitele protocoale de extirpare, otrăvire și ardere, intervenție chirurgicală, chimioterapie și radioterapie. Chiar înainte de primăvara anului 2011, Jeff a fost diagnosticat și el cu cancer, la rinichi, în stadiul 4.

Jeff se consideră, așadar, norocos sau binecuvântat – știi, lui îi place să vorbească foarte direct și sincer. Nu a fost așa pentru că ar fi avut vreo influență ori cunoștințe speciale sau altceva de genul acesta. Ceea ce l-a despărțit pe Jeff de sutele de mii de oameni care au murit din cauza aceleiași boli în acea perioadă a fost faptul că s-a nimerit să trăiască în California și să intre pe ușa potrivită la momentul potrivit. Acest lucru a schimbat modul în care Jeff consideră viața și faptul de a trăi. Acum, el speră ca povestirea lui să îi atingă și pe alții, astfel încât să nu aibă nevoie să fie norocoși.

M-am întâlnit cu Jeff în camera sa de la etajul 43 al unui hotel din centrul Manhattanului. Jeff arată un pic ca o versiune mai de biciclist a lui Billy Joel după perioada de alcoolism și după cea trăită cu Christie Brinkley. Era îmbrăcat în jeanși și cămașă Izod albastră ce ascundea marginile dure ale cuștii de titan care îi ajuta coloana vertebrală să nu cedeze. Chirurgii i-o implantaseră acolo, ca și cum ar fi fost Wolverine, după ce niște tumori îi distruseră structura spinală. Mi-a spus despre cușcă. Mi-a arătat cicatricile. Acestea erau realități, asta era tot, făcând parte din povestirea pe care o relatea.

Jeff Schwartz provine din Rockaway, în Queens, a urmat sistemul de învățământ public și a făcut taximetrie în timp ce studia pentru a obține o diplomă în contabilitate și finanțe. Primul serviciu l-a avut la biroul de credit ipotecar al Fraților Lehman, următorul la o bancă japoneză administrată de absolvenți ai Școlii de Afaceri Harvard. Niciunul nu i s-a potrivit. Jeff era un tip muzical. Cânta la chitară „destul de bine“, spune el; era identitatea lui secretă, *celălalt* lucru despre care le spui oamenilor la petreceri atunci când te întreabă cu ce te ocupi: „Sunt contabil, dar de fapt...“ Și Jeff ar putea să vorbească mult și bine despre oricare dintre cele peste o sută de spectacole ale formației Grateful Dead pe care le văzuse sau cum la ceremonia Bar Mițvah îi fuseseră oferite bilete pentru spectacolul formației Allman Brothers ori să-ți arate primele două măsuri din piesa „A Love Supreme“ a lui John Coltrane, tatuate în jurul gleznei stângi asemenea unei mandale muzicale. Serile, după ce se închidea sala de tranzacții, se ducea în East Village ca să mixeze sunete la CBGB și Mudd Club pentru Talking Heads, Blondie, Richard Hell și The Voidoids – este mândru în special pentru că a asistat la înregistrarea albumului *Blank Generation*. Poate că el nu a fost grozav, spune, dar se afla pe scenă.

Pasiunea pe care o avea făcuse tranziția în cariera lui datorită baseballului. Îi făcuse un serviciu unui tip, iar în semn de mulțumire acesta i-a oferit două bilete scumpe. Jeff fusese toată viața lui un fan inveterat al echipei Yankees. Biletele primite erau la meciul echipei Mets, locurile erau excelente, dar echipa total greșită. Așa că Jeff i-a dat biletele unui prieten, care a invitat un alt prieten și, ca să scurtez povestea, acel prieten i-a făcut oferta de serviciu de a fi un subaltern la firma lui, o firmă financiară pentru clienți din domeniul muzicii. Jeff urma să înceapă în calitate de tânăr care să le ajute pe tinerele talente.

Primul lui client a fost spectacolul unei fete noi, Joan Jett. Activitatea aceasta a funcționat timp de câțiva ani, au fost

vremuri captivante, iar în final și-a deschis propriul atelier și s-a mutat în Malibu.¹ Soția lui era administratoare a unei firme de înregistrări, aveau un copil și un autoturism de lux, Lexus. El avea simțul talentului, câștigând 5% din ceea ce realizau clienții lui², iar atunci când unul dintre artiștii săi devenea brusc foarte popular, cum s-a întâmplat cu Ke\$ha, The Lumineers sau Imagine Dragons, Jeff câștiga bani frumoși. Dar avantajul principal era faptul că avea acces la așa ceva. Să meargă la spectacolele lor live era cea mai grozavă contragreutate la tabelele de calcul și verificările matematice.

Îi admira pe muzicieni, aprecia muzica. Valoarea sa consta însă în latura practică a lucrurilor. Muzica este o profesie, cu toate că mulți muzicieni nu reușesc să înțeleagă acest lucru decât atunci când este prea târziu. „Majoritatea muzicienilor sau formațiilor au doar un cântec de succes în toată cariera lor; tipi care fumează marijuana în camera lor de cămin, vin cu un cântec care se întâmplă să fie destul de bun și asta-i tot“, spune Jeff. „Eu le zic celor care vin la mine: «Dacă n-ai de gând să fii serios, irosești timpul tuturor. Da, fii o vedetă de muzică rock, dar iată cum îți vei cumpăra propria casă. Ea va fi contul tău de pensionare. Așa îți vei întâlni probabil soția sau soțul. Înseamnă mai mult decât un stil de viață, înseamnă viața ta.»“ Cât despre el, cântecul pe care *ar fi vrut* să-l scrie? Dacă nu este „Yesterday“ [„Ieri“], este „Tie a Yellow Ribbon'round the Old Oak Tree“ [„Leagă o panglică galbenă în jurul stejarului bătrân“]. Amândouă sunt despre aducere aminte, ajungând să aibă numai în Muzak un miliard de coveruri.³

Jeff ajuta la tot ceea ce ținea de contracte, consilia pe tema acordurilor pentru drepturile de autor. Existau onorarii pentru compozițiile muzicale și bani proveniți din înregistrări sau din piese muzicale difuzate prin mass-media de streaming, precum iTunes, Pandora, Spotify – în anii 2000, lumea muzicii se schimba rapid, fiind necesar să urmărești toate curente. Cu

cât muzica devenea mai digitală, cu atât devenea mai gratuită și cu atât servea mai mult ca reclamă pentru profitul unui turneu internațional. Lansarea unui spectacol era asemenea botezului unei nave comerciale noi după ani de construire a ei. Putea să aibă un succes deplin sau un eșec total, iar Jeff dorea să fie prezent acolo.

Prin urmare, în februarie 2011 se afla în Portland, din Oregon, urmărindu-i pe membrii echipei responsabile de transportul și montarea echipamentului muzical în timp ce făceau pregătirile pentru prima seară de spectacol din noul turneu al Ke\$hei – și se întreba dacă nu cumva se forța prea tare. Turneul din 2011, „Get \$leazy“ – semnul dolarului în locul literei „S“ fiind marca înregistrată a Ke\$hei –, umpluse sălile spectacolelor programate în cele două Americi, Europa, Australia și Japonia.

Jeff o luase pe Ke\$ha pe când aceasta era o puștoaică ce cânta la întâlniri de club. Ea devenise brusc populară atunci când Rihanna a angajat-o să cânte în deschiderea unui turneu internațional al ei, iar acum, la vârsta de 23 de ani, era pe poziția de a părăsi portul și de a fructifica spiritul vremii, cu Jeff pe puntea navei pentru a o ajuta să dirijeze treburile financiare.

Jeff nu trebuia să participe, dar prezența lui acolo constituia un memento personal pentru talentul de care se ocupa. El avea grijă de investiția lor, reprezentată chiar de ei înșiși. Ei trebuiau să facă același lucru, așa că efectiv nu putea evita seara de deschidere, indiferent cum s-ar fi simțit. Ceea ce era regretabil, pentru că Jeff se simțea ca naiba.

În ultimul timp se simțea mereu un pic rău, un pic slăbit, mai mult decât obișnuita senzație de rigiditate de dimineață – iar acum durerea generală persista toată ziua. Starea asta apăruse odată cu atingerea vârstei de 50 de ani, știa asta, când părul îi albise și se subțiasse la vârfuri. Se adaptase purtându-l tuns scurt, cu un barbișon alb. Noaptea încheiate târziu și disconfortul făceau parte din trocul sufletului de rock-and-roll, la fel

Cuprins

Prefață	5
Introducere	7
Capitolul 1 / Pacientul 101006 JDS	15
Capitolul 2 / O idee simplă	44
Capitolul 3 / Licăriri în întuneric	70
Capitolul 4 / Evrika, Texas	105
Capitolul 5 / Cei trei „E“	125
Capitolul 6 / Ispitirea sorții	156
Capitolul 7 / Himera	187
Capitolul 8 / În urma „goanei după aur“	201
Capitolul 9 / Este timpul	207
Mulțumiri	219
Anexa A / Imunoterapii existente în prezent și care urmează să apară	223
Anexa B / Rezumat al progresul major către soluția salvatoare	230
Anexa C / Scurtă relatare a unor mărturii anecdotice despre boală, civilizație și căutarea imunității	237
Recomandări	252
Note	253
Despre autor	333

EDITURA FOR YOU

Str. Hagi Ghiță, nr. 58, Sector 1, București

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695, 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura FY

Instagram: [@edituraforyou](https://www.instagram.com/edituraforyou)

Twitter: [@EdituraForYou](https://twitter.com/EdituraForYou)